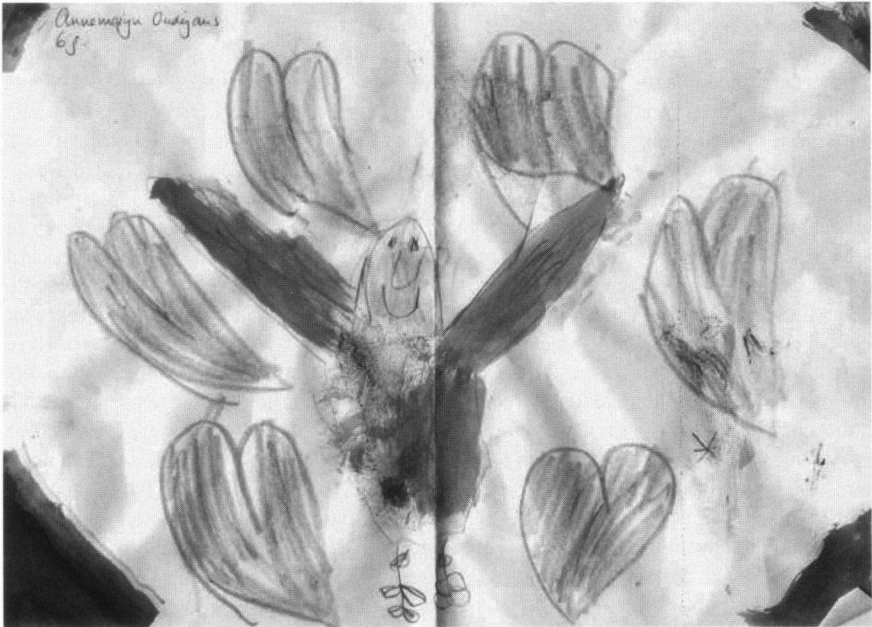

Roofvogel- en uilenshows, en nog zo wat...

Hanneke Sevink

In de vorige Takkeling vermeldde ik het onderzoeksrapport dat in opdracht van Vogelbescherming Nederland is opgesteld over de roofvogel- en uilenshows en hun effect op de handel in deze vogels en het houden ervan door particulieren. Het rapport is klaar en gepresenteerd. En inderdaad, het valt niet mee. Het houden van roofvogels, het afgeven van vergunningen, het aantal shows, het aantal ontsnappingen: allemaal de laatste tien jaar geëxplodeerd. Vraag creëert aanbod, maar het omgekeerde werkt evenzeer. En als dan de wettelijke mogelijkheden worden verruimd, bind je de kat op het spek. Dat roofvogels en uilen daar niet op zitten te wachten, moge duidelijk zijn. De veel gehoorde gemeenplaats, dat de shows in ieder geval de mensen liefde voor roofvogels bijbrengen en de kennis van roofvogels en uilen vergroten, is slechts zijdelings getoetst met een te kleine steekproef (drie bezochte shows) die geen systematische opzet had. Van educatie was bij de shows niet of nauwelijks sprake; informatie ontbrak of was – waar dat wel werd gegeven – vaak rudimentair of onjuist. Dit rapport had een mooie gelegenheid kunnen zijn om het circus van de shows systematisch onder de loep te nemen vanuit het broodje aap van educatie dat door Jan en alleman wordt aangevoerd om shows te vergoelijken. Helaas, drie shows bezoeken zonder een goed doordachte checklist is onvoldoende. Sowieso blijft het rapport in een aantal opzichten in gebreke: het is veeleer de uitwerking van een enquête (waarbij altijd de vraag speelt: in hoeverre zijn de antwoordgevers representatief cq. terzake kundig?) en rondshoppen op het internet, dan een grondige studie. Opmerkelijk is de afwezigheid van wetenschappelijke literatuur; de enige peer-reviewde studie die wordt genoemd, van Rutz *et al.* in *Studies in Avian Biology*, is bovendien een secundaire bron voor wat betreft het aangehaalde feit. Wie iets wil zeggen over het gevaar van hybride valken in het wild, kan bovendien niet afgaan op anekdotes, maar zal zich in de primaire literatuur moeten verdiepen. Interessante en nuttige informatie wordt verstrekt over de wettelijke achtergronden van shows en handel, officiële cijfers over afgegeven EG-certificaten (per jaar per soort), import- en exportcijfers van roofvogels en uilen, en gevraagde prijzen (helaas zonder bronnen, anders dan ‘diverse websites’). De conclusie is gerechtvaardigd dat steeds meer mensen verdienen aan shows en andere ‘nuttige’ toepassingen van roofvogels. Voor een deel worden ze daartoe in staat gesteld door het grote publiek (dat een leuk uitje heeft en zich gemakkelijk voor het lapje laat houden) en tal van organisaties die de shows gebruiken om hun bezoekers/leden/werknemers te vermaken of aan zich te binden (van Staatsbosbeheer tot Landal GreenParks; zie ‘Oproepen en mededelingen’, elders in deze Takkeling, hoe het anders kan). Dit rapport zou een startschot moeten zijn om op meerdere fronten de zaken actief aan te pakken: aansturen op nieuwe regelgeving (handel en shows), een voorlichtingscampagne over de consequenties van roofvogelhouderij en -shows, organisaties benaderen die gebruikmaken van deze shows (met het doel ze ervan te overtuigen daarmee te stoppen)... Want hoe je het ook went of keert, shows zijn aanjagers van wanpraktijken. U hoort er meer van.

Waar handel en shows pas recent in Nederland een probleem zijn gaan vormen - daartoe aangemoedigd door een overheid die vindt dat natuur er is om profijt uit te trekken - is dat met roofvogelvervolging al heel lang het geval. En het ziet er naar uit dat de vervolgers het nog makkelijker gaan krijgen. In Friesland, toch een niet te onderschatten bolwerk in grootschalige en georkestreerde vervolging van roofvogels (zie: www.roofvogelsinbeeld.nl), zijn de mankacht en middelen ontoereikend om het probleem grondig aan te pakken. Dat kan ertoe leiden, blijkens een recente evaluatie, dat in de toekomst alleen actie wordt ondernomen als er voldoende bewijs is tegen de daders. We komen ook hier nog op terug (zie onze website voor de Evaluatie Aanpak Roofvogelvervolging Fryslân).

Een uil, gezien door de ogen van Annemarijn Oudejans (6 jaar).

Over websites gesproken. Gerben van Bokhorst heeft de zaken dienaangaande overgedragen aan Erik Visser, die op dit vlak veel ervaring heeft opgedaan bij de Werkgroep Grauwe Kiekendief. Erik is ondertussen driftig aan de slag gegaan. En jawel, ook voor de winkel, gerund door Annet Knol, hebben we een nieuwe winkelier gevonden: Jos Scholten (vanaf januari 2011). Deze overdrachten kunnen betekenen dat er een kort hiaat zal optreden in de informatie en verkoop via de website.

En dan alvast de datum voor de **Landelijke Dag: 26 februari 2011**. Wederom in Meppel. Via website en Takkeling houden we u op de hoogte van het programma.